

vzhledem k neutěšeným majetkovým poměrům směnečných dlužníků, poukazuje tím na okolnost, která kárnou závadnost jeho jednání ještě zveličuje, neboť není slučitelné se ctí a vážností stavu advokátského, aby se příslušník stavu pouštěl do obchodů velmi odvážných, při nichž možný neúspěch může podrýtí jeho hospodářskou základnu a otrástit i důvěrou veřejnosti v advokáta takovými obchody se zabývajícího. Kárná závadnost a zavržitelnost jednání obviněného spočívá i v tom, že obviněný, ač směnky koupil za částku daleko nižší, nežli na jakou zněla směnečná částka, vymáhal na směnečných dlužnících směnečnou částku plnou přes to, že, jak sám uvádí, znal neutěšené majetkové poměry směnečných dlužníků, a to způsobem, v němž se zračí bezohledná ziskuchtivost obviněného. Proti notáři J. vedl, pokud ze spisů lze zjistiti, celkem 49 exekucí, mnohé na pohledávky za provedení pozůstalostního řízení, a většinu z nich již poté, kdy částku, kterou za směnku zaplatil, měl již uhrazenou, ač musil věděti, že vedením takových exekucí podrývá důvěru, již notář u obecnstva musí požívat. Pokud odvolatel poukazuje na to, že kárná rada spatřovala kárně závadným jednání, které výbor advokátní komory, skládající se ze stejně stavovské cti dbalých příslušníků stavu, původně neuznal za kárně závadné, stačí odvětit, že výboru kárné rady nebyl znám případ koupě směnky Dr. P. a zejména ani způsob, jakým obviněný směnečné pohledávky vymáhal. Odvolání je v obou bodech neopodstatněno a bylo proto zamítnuto.

Čís. 388 dis.

Jde o kárný přečin ve smyslu § 157 not. řádu a nikoli o pouhou nepořádnost po rozumu § 155 téhož zákona, sepsal-li notář jako soudní komisař v pozůstalostním řízení nepravdivý zápis, dosvědčující, že se jednání zúčastnil a návrhy při něm učinil účastník, který ve skutečnosti nebyl přítomen a teprve později (jiného dne) zápis podepsal; je nerozhodné, že účastníci jednání neměli námitek proti postupu notářovu a že z něho nevznikla žádná škoda.

Po stránce subjektivní stačí ke kárné odpovědnosti, že se porušení povinností stalo z pouhé nedbalosti.

(Rozh. ze dne 19. června 1939, Ds I 99/38.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací ve věcech notářů a notářských kandidátů zamítl odvolání obviněného notáře z nálezu vrchního soudu jako kárného soudu pro notáře, jimž byl odvolatel uznán vinným nepořádností ve smyslu § 155 not. ř., vyhověl však odvolání vrch. prokurátora z výroku o kvalifikaci jednání obviněného a změnil napadený nálezný v tomto výroku a v důsledku toho i ve výroku o trestu tak, že obviněný je vinen kárným přečinem ve smyslu § 157 not. ř. a že se podle § 158, písm. a) not. ř. odsuzuje ke kárnému trestu písemné důtky.

Z d ů v o d ů:

Kárný soud první stolice zjistil, že obviněný projednával jako soudní komisař pozůstalost po A. (D 54/37 okresního soudu v P.) a že v proto-

kole sepsaném jím jako soudním komisařem o projednání pozůstalosti dne 8. dubna 1937 uvedl, že se mezi zákonnými dědici pod následky § 120 nesp. pat. obeslanými dostavil také J., že tento přítomný J. prohlašuje, že dílu povinného nežádá a že nežádá ani odkaz 18.000 K (což blíže vysvětlil a odůvodnil) a že přihlašuje do pozůstalosti na dlužných úrocích 2.200 K. Konečně zjistil kárný soud, že tento protokol je podepsán také J.

Kárný soud první stolice zjistil dále, že se J. ve skutečnosti k projednání pozůstalosti dne 8. dubna 1937 nedostavil, jeho se nezúčastnil a v protokole uvedená prohlášení tenkrát nečinil, nýbrž že se k obviněnému dostavil teprve druhého dne a protokol podepsal až při této příležitosti.

V tomto zjištěném jednání obviněného shledal kárný soud první stolice porušení povinností uložených obviněnému jako notáři v § 186 not. ř. č. 94/1855 ř. z. a v § 30 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n., které však vzhledem k tomu, že vzešla prý jen újma vážnosti a cti povolání obviněného, kvalifikoval jako pouhou nepořádnost ve smyslu § 155 not. ř. č. 75/1871 ř. z., poněvadž nemá za prokázáno, že obviněný měl při sepisování protokolu nějaký vedlejší úmysl, poněvadž šlo o místopřisežné seznání jmění, obviněný byl odkázán na vlastní udání stran a škoda stranám nevznikla.

Odvolání obviněného z výroku o vině se snaží dovoditi, že jednání obviněného nezakládá porušení nějaké povinnosti jemu jako notáři uložené a je kárně zcela nezávadné, pokud se týče že je obviněný za takové pokládal.

Odvolání vrchního prokurátora z výroku o vině (kvalifikaci) dovozuje naopak, že zjištěné jednání obviněného nutno kvalifikovati jako kárný přečin ve smyslu § 157 not. ř., ba s použitím ustanovení § 159, odst. 2 not. ř. — — —

Podle § 186 zák. z 21. května 1855, č. 94 ř. z. a § 30 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. bylo povinností obviněného, aby v protokole, který sepsal jako soudní komisař, uvedl vedle místa a času jednání, jakož i osob přítomných krátce, ale výstižně obsah jednání, jeho běh a učiněné návrhy.

Tuto povinnost porušil obviněný svým zjištěným jednáním nahoře uvedeným, které plně doznal a které doznává i v odvolání, takže zde není vytýkané neshody se skutečností a spisového rozporu, pokud jde o toto skutkové zjištění kárného nálezu. Ježto kárné zavinění záleží již v pouhém porušení této povinnosti, totiž v tom, že obviněný v protokole o projednání pozůstalosti jím jako soudním komisařem sepsaném uvedl, že se J. dostavil k projednání pozůstalosti dne 8. dubna 1937 a při tom učinil nahoře zmíněné prohlášení, ač se to stalo teprve dodatečně dne 9. dubna 1937, je nerozhodné, proč obviněný tak učinil a že z toho nevznikla škoda. Že by pak obviněný byl uvedl v protokole něco, co se nesrovnávalo s vůlí J. neb ostatních stran na věci zúčastněných, kárný nález nevrzdí a obviněného proto neodsuzuje. Sám nález zdůrazňuje, že se ne-

správnosti v protokolu obsažené a obviněným zaviněné netýkaly věci samé. Všechny vývody a průvodní návrhy odvolatelovy v tomto směru mohou proto zůstatí stranou. Okolnost, že na projednání pozůstalosti zúčastněné osoby, zejména J., nemají proti postupu obviněného námitek a obviněného neobviňují, nemůže obviněného zbaviti viny, protože je výlučně věcí kárného soudu, aby posoudil, zda jednání obviněného jako notáře je kárně závadné či nikoli.

Po stránce subjektivní stačí ke kárné odpovědnosti, že se porušení povinností stalo z pouhé nedbalosti (rozhodnutí č. 288 dis. Sb. n. s.), tudíž, že si obviněný neuvědomil, že se prohřešuje proti § 30 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. a § 186 zák. č. 94/1855 ř. z., ačkoli si to mohl uvědomiti při patřičné pozornosti. Při takové pozornosti se nemohlo zřejmě státi, že by svůj postup pokládal za správný vzhledem k ustanovení § 151 nesp. pat., neboť byl by si musil uvědomiti, že ani tento předpis, ani výnos ministerstva spravedlnosti z 12. prosince 1881, č. 9040 nezabavuje notáře některé z povinností, které má zachovati jako soudní komisař (§ 186 zák. č. 94/1855 ř. z.). Uvedené předpisy tedy obviněného naprosto neopravňovaly, aby ve zmíněném protokolu potvrdil proti pravdě, že J. byl při jednání dne 8. dubna 1938 přítomen a při této příležitosti učinil určitá prohlášení. Uvedené předpisy jsou tak jasné a samozřejmé, že, i kdyby byl obviněný býval k svému postupu sveden skutečně jen jejich nesprávným výkladem a nikoli jejich zanedbáním, šlo by i v tomto případě o nedostatek obezřetnosti, za nějž kárně odpovídá.

Pro základní otázku pravdivosti či nepravdivosti zmíněného protokolu je samozřejmě též bez významu, v jaké vlastnosti se J. řízení účastnil, zejména zda snad jako pouhý věřitel.

Pokud odvolatel konečně na svou obranu poukazuje k různým předpisům § 2 cis. pat. čís. 208/1854 ř. z., stačí připomenouti, že uvedený § 2 byl ustanovením § 53 zákona čís. 100/1931 Sb. z. a n. zrušen. Má-li snad obviněný zejména na mysli bývalé ustanovení § 2, čís. 10 uved. zák., nyní § 17 zákona čís. 100/1931 Sb. z. a n., podle něhož nemá býti působena škoda účastníkům zbytečnou pochybovačností a úzkostlivostí, nebyl obviněný ani tímto ustanovením oprávněn sepsati nepravdivý protokol. Ani s hlediska tohoto ustanovení nemohla tedy obviněnému při patřičné pozornosti ujíti nepřipustnost a vadnost jeho postupu.

Okolnost, že obviněný v jiných případech pracoval jako soudní komisař bezvadně, je pro posouzení kárného zavinění v tomto případě rovněž nerozhodná.

Bylo tedy odvolání obviněného z výroku o vině zamítnouti jako bezdůvodné.

Naproti tomu nutno přesvědčiti odvolání vrchního prokurátora, pokud napadá úsudek kárného soudu prvě stolice o právní kvalifikaci zjištěného a, jak uvedeno, i doznaného jednání obviněného. Důvody, o něž kárný soud opírá tento úsudek, jsou nerozhodné. To platí nanejvýš o úvahách o tom, jaký úmysl sledoval obviněný a zda stranám vznikla škoda či nikoli. Z toho, co předesláno, plyne, že obviněný porušil povinnost uloženou mu § 30 zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n. a § 186 zák. čís. 94/1885 ř. z.,

jejíž porušení je podle čl. II, posl. odst. uvoz. zák. k not. ř. stíhati rovněž podle ustanovení X. hlavy not. řádu. Šlo tu však o porušení hrubšího rázu, uváží-li se, jak osudné může za určitých předpokladů býti, bylo-li proti pravdě potvrzeno ve veřejné listině úřední osobou (notářem jako soudním komisařem), že J. byl dne 8. dubna 1937 v kanceláři obviněného (tedy nikoli jinde) a že tam učinil určitá prohlášení. Za těchto okolností bylo provinění obviněného podřaditi pod pojem kárného přečinu podle § 157 not. ř. a nikoli pod pojem pouhé nepřístojnosti ve smyslu § 155 not. ř. Do té míry bylo proto odvolání vrchního prokurátora vyhověti.

Při tom nelze ovšem sdíleti názor tohoto odvolání, že na souzený případ dopadá i ustanovení § 159, odst. 2 not. ř. Druhý případ tohoto ustanovení má na mysli notáře, který porušil svou povinnost tím, že v notářské listině potvrdil o nějaké skutečnosti, že se před ním stala, ačkoli se za jeho přítomnosti nepříhodila. V souzeném případě se nedotýká zjištěná neshoda mezi skutečností a tím, co bylo notářem v protokolu potvrzeno, otázky, zda se událost stala v jeho přítomnosti; není popřeno, že J. podal svoje prohlášení dne 9. dubna 1937 v přítomnosti obviněného. Neshoda se tu dotýká jen otázky, jakým způsobem se skutečnost přihodila (nejmč po stránce časové). Kvalifikační ustanovení § 159, odst. 2 not. ř. nedopadá tedy na souzený případ již z těchto důvodů a netřeba proto zkoumati, zda protokol o projednání pozůstalosti, sepsaný obviněným dne 8. dubna 1937 je notářskou listinou podle §§ 2 a 38 not. řádu. Obdobné použití § 159, odst. 2 not. ř., jehož se odvolání domáhá, je podle zásad trestního, tudíž i kárného práva, v neprospěch obviněného vyloučeno.

Čís. 389 dis.

Funkce vyrovnacího správce není slučitelná se zastupováním jednotlivých věřitelů, funkce konkursního správce s postavením konkursního věřitele.

Advokát, který jako vyrovnací správce nabízí vyrovnacím věřitelům zastupování při hlasování a který jako konkursní správce spolupůsobí při zjištění a uznání své palmární pohledávky, porušuje povinnosti povolání a zlehčuje čest a vážnost stavu.

Nezáleží na pohnutce činu, ani na tom, zda jím byl někdo poškozen, nebo zda byla palmární pohledávka přiměřená a zda ji věřitelé uznali při zkušebním roku.

Je kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, pojme-li advokát do soudního podání nevěcné a zbytečné útoky proti kolegovi, i když pro ně má objektivní podklad a byl k tomu vyprovokován kolegovým jednáním.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1939, Ds I 33/39.)